

de complet

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

"Danica" izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan peaznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXIX.

V Ljubljani, 13. vel. serpana 1886.

List 33.

Nekaj dima.

(Dalje.)

II.

Kervavi pot Jezusov in sploh njegovo bridko terpljenje je nam zaslužilo čudežno mazilo sv. milosti in gnade Božje v ss. zakramentih. Olje plava nad vodó, tako pravi sv. pismo o početku stvarjenja svetá: in duh Božji se je sprostiral nad vodami.“ Tako ostane nad dušo in v duši človeški, prerojeni po sv. kerstu, sv. Duh s svojo milostjo, da jo oživlja in ohrani kot najdragocenejšo stvar božjo. Saj tudi močno in posebno izverstno vino ohranijo s tem, da v posodo, kjer se je napolnilo, po verhu vina vlijejo najčistejšega in najboljšega oljkinega olja. — Kako lepe, ganljive in globokega pomena so molitve pri blagoslovljenji sv. olja na veliki četertek. Pri blagoslovu kerstnega olja molijo škof: „Zarotujem te, stvar olja, v imenu Boga Očeta vseмогоčnega, v imenu Jezusa Kristusa in sv. Duha. Po klicanji nerazdeljive Trojice in z močjo jedinega Boga naj se vsa hudobna vragova oblast, in stara hudičeva hudobija, vsakošen silen napad, vsaka žmotena in nevidna slepotija iztrebi in naj od tebe zbeži, da sčiščeno po božjih skrivnostih storiš, da postanejo vsi, kateri bodo s teboj pomaziljeni, otroci Božji na duši in na telesu. Da bodo njihova telesa posvečena za prejemanje vsakošne duhovne milosti, po istem Gospodu našem Jezusu Kr., kateri ima priti sodit žive in mertve in svet z ognjem.“

Se bolj slovesen je blagoslov olja sv. krizme, kteremu je vvod cerkvena pesem: „O Redemptor itd. „Odrešitelj, sprejmi pesem, — S katero Te popevamo. — Čuj sodnik Ti amerjočih, — Up človeškega rodú; — Glas poslušaj darujočih — Olje ti, kot zrak mirú.. itd. Ti posveti milostljivo, — Kralj kraljestva večnega, — Olje to, to znamuje živo — Zoper hudega dubá.“ itd. Potem molitev: „Zarotujem te, stvar olja, po Bogu Očetu vseмогоčnemu, kateri je stvaril nebó in zemljo, morje in vse kar je v njih: iztrebi naj se in beži naj od tebe vsa moč nasprotnikova, vse trume hudičeve, vsakošen napad in vsakošna slepotija satanova, da boš vsem, ki bodo s tabo maziljeni, v posinovljenje po sv. Duhu“ itd. Na to sledi lepo predglasje preslavlajoče oljkino drevo in olje in njegov pomen, ki končuje: „... „poterdi stvar krizme za skrivnost popolnega življenja, da se po ma-

ziljenju ž njo milost posvečenja v kerščence razlije, da prvega rojstva spačenost zgine, ter da bode slehernega tempelj (očiščena duša) poln lepe dišave od nedolžnega, Tebi prijetnega življenja. Po skrivnostni Tvoji vstanóvi, naj, ker jih kraljeva, duhovska in preroška čast prešinja, oblečejo neminljive milosti obleko. Vsem, kateri bodo prerojeni iz vode in sv. Duha, naj bode to olje zveličanja, ter naj jim doseči pomaga večno življenje in stori jih deležne (večne) slave nebeške.“ Ravno tako zanimivo je (pervo) blagoslovljenje sv. olja za bolnike, pri katerem molijo škof: „Pošlji, prosimo, Gospod, svojega sv. Duha iz nebes v to oljčno mast, katero si dal rasti iz zelenega lesa v pokrepčanje dušno in telesno, da po tvojem blagoslovu vsakemu, ki bo s tem mazilom, nebeško zdravilo v sebi imajočim, pomaziljen, dušo in telo obvaruje s tem, da odpravi iz njega vse bolečine, vso slabost, vsakošno dušno in telesno bolest.“ (Sv. Veliki teden. str. 170—182.) Kadar nas bodo smertne težave napadle, kakor nasprotni ledeno merzel veter, in bližalo se bode jutro novega življenja, takrat bode tudi nas strah in groza sprehajala, kakor učence Jezusove veslajoče ob četerti (toraj zjutranji) nočno straži. Toda prikazal se bode Jezus nad valovi in, ako ga v življenji spoznavamo, in njegovo milost ohranimo, ga tudi takrat ne bomo ustrašili se, ko nam poreče: „Ne bojte se, jaz sem!“ „In željno ga sprejmemo v ladijo — prevideni z sveto popotnico in pokrepčani s sv. poslednjim oljem, — da se hitro in mirno prepeljemo v deželo večnega pokoja.“

Ko bode po noči vstal hrup: „Glej, ženin gre! idite mu naproti, — tedaj bodimo podobni onim modrim devicam, ki so vzele olja v posodah svojih s svetilnicami vred“ (Mat. 25, 4), in so šle naproti ženinu vesele. Trapastim devicam pa, ki niso imele olja, so gasnile svetilnice — in ko so šle kupovat olja, potem ko je že prišel ženin, so se jim vrata zaperla, in terka-jočim je odgovoril Gospod: „Resnično, vam povem, ne poznám vas!“ (Mat. 25, 12.) Vsem pravim in količkaj podučnim kristjanom je znano, da to olje modrih devic pomenja milost božjo, ki ohrani dušo pred Bogom živo. To življenje dušno izžene iz človeka kerščenega temo greha, in ga stori najplemenitejšo stvar, otroka Božjega. Sv. Tomaž Akv. pravi: „Milost Božja ozdravi dušo, stori, da hoče to, kar je (duševno) dobro, in da to kar hoče tudi spolnuje; stori, da v dobrem stanovitna ostane in k zveličanju dospé. Vse moči duše oblažuje, ter jo spodbuja k plemenitemu delovanju.“ —

„Temu življenju v milosti božji ima se pripisati prednost v spoznanju in nrvnosti (čednostih) vseh kerščanskih narodov, mimo vseh drugih nekerščanskih. Ako jih silna nesreča zadene, da zgube to življenje, jim ne preostane drugo, kakor to, kar je imel poganski svet, jedino borno umstvomvanje, katero kmalo nadvlada življenje rastlinsko in živalsko. Neogibljev in hud bo ta padec človeštva, ako se ne pobrine Evropa, da se zopet poverne v stan milosti Božje. Med starimi poganskimi narodi in med onimi današnjih dni ni ga drugzega razločka, kakor ta, kterega je kerščanstvo postavilo.“ (Gaume: Der hl. Geist II. str. 209.)

Moli in delaj za vsakdanji kruh.

V Lijonu, velikem mestu na Francoskem, živel je pred več leti čevljar, ki je z velikim vspehom opravljaj svoje rokodelstvo. Nekega dne prinese mu dekla imenitne družine par čevljev, da naj jih popravi. V šali reče pri vstopu v delavnico: „Tu je zopet par sterganih čevljev; koliko podplavov vendar milostni gospodje prehulijo čez leto; pa kaj govorimo? sej vi čevljarji tudi mólite za vsakdanji kruh...“ „Kaj, jaz bi za vsakdanji kruh molil?“ odgovori ta zaničljivo se smehljajoč; „to mi že več lét ni prišlo v misel, tega ne potrebujem; jaz si moram vsakdanji kruh sam prisluziti.“

Dekli je bilo na tako bogokletje kar bridko pri sercu, in gre svojo pot.

Mož je bil pred več leti v roke dobil take knjige, ki pod navidezom olikanja neveščemu bralcu prav prekanjeno vero v Boga in kerščanstvo iz serca iztergajo. (Take zapeljive knjižure se plazijo tudi po Slovenskem; varite se jih!) Nečimerni rokodelci bi bil tudi rad tako olikan in izobražer, kakor pisatelj onih hinavskih knjig. Ko je bil tako o teh rečeh napeljevan in zapeljevan, začel je kmalu tudi tako misliti, ravnati in govoriti. Iz tega kalnega vira prihajalo je tudi tisto gerdo govorjenje proti dekli, kar je o priložnostih ponavljaj tudi še pri drugih. Poslušajmo pa, kaj se je zgodilo.

Dve leti po tem pogovoru rokodelci zbolj: goltanec mu je znotraj močno otekal. Četudi je vse zdravniške pripomočke rabil in vse poskušal, je vendar zmirom bolj otekal in slednjič tako zelo, da ni mogel ne drobtinice kruha več požreti. Če je popil le kapljico vode zmešane z vinom, ga je že hotlo zadušiti. Koliko bi bil dal, ko bi bil mogel od kake jedi le najmanjšo betvico zavžiti! Toda bilo je zastoj. Že deset dni je bilo, kar — drugač zdrav in krepak — ni mogel nobenkrat več utolažiti svoje pohlepnosti do jedi. Tako leži na pol skopernel od žeje po volčje lačen — blizo britke smerti. Obupljivo roké vije; njegovo prejšno bogokletno zasmehovanje mu zdaj zmirom in živo v spomin prihaja, ter večkrat zdihuje: „Ah, imel bi za vse dni dosti kruha; toda Bog, katerega sem iz serca zgubil, mi je uzel blagoslov! Otroci spominjajte se na me, Bog se ne dá zasmehovati. Oče naš, daj nam danes naš vsakdanji kruh. Te prošnje, ljubi otroci, ne pozabite nikdar!“

V kratkem času umerl je za lakoto, in še celo Kruha nebeškega, svete popotnice ni mogel prejeti. („Eichsfld. Vksbl.“ št. 17, 1882.) — Bogokletje je res grozna pregreha; varite se je Slovenci, in berž naj dela pokoro, kdor je v tem grešil, da ga ne zadene strašna šiba, ker „v čemur je kdo grešil, v tem bo tepen.“

Kozarec vode.

V spomin mladomašnikom in njihovim očetom in materam.

Ravno minulo nedeljo je bilo po naši škofiji ne veliko, pa vendar več novih maš. Med drugimi je bila

prele a, prav slovesna nova maša č. g. Frančiška Šuštaršiča v frančiškanski cerkvi v Ljubljani. Ne le v cerkvi je bilo vse velikansko in častitljivo, ampak tudi na domu novomašnikom pri sijajnem pogostovanju je bila prav velika množica povabljenih silo razveseljena in obnašanje je bilo prav dostojno in spodbudno, kakor je sploh vsa Šuštaršičeva oblagodarjena družina izgled čednosti in kerščanskega življenja; zato imamo tudi upanje, da bo č. g. novomašnik vreden delavec v vinogradu Gospodovem. Ljubi Bog ga v tem podpiraj in stanovitnega ohrani do konca!

Drugod po Slovenskem morebiti bodo še nadalje kake nove maše, k katerim Bog daj srečo! Staršem in vzgojiteljem mladomašnikov v tolažilo in spodbudek pa naj tu postavimo prav gniljivo dogodbo, ki smo je ravno brali in se zlasti v sklepu ozira na častitljivi duhovski stan in lahko služi pri pridigah za nove maše ali pa pri zdravicah o tacihih prilikah. Taka-le je:

Največ novih maš po svetu je morebiti mesca avgusta (vel. serpana). Ravno 3. avgusta 1809, tedaj v našem stoletju, pa je tehtna, strašna novica potresala francosko vas Piolenc.

Bil je papež Pij VII od vojakov pervega Napoleona v Rimu zajét in na Francosko odveden v pregnanstvo. Imeli so ga peljati žendarmi skoz ravno omenjeno vas. Ondod namreč so ga odpravljali v tisti kraj, kakor ga je bil zaznamnjaj veliki samosilnik, v sužnjost, da bi ga tam naklonil v svoje osnove.

Vse ljudstvo je bilo po konci; o popoldanski solčni vročini so čakali ob cesti možje, žene, starčki in otroci, koperneči, da vidijo in pozdravijo prečastitljivega jetnika.

Zdajci se prikaže od žendarmov obdajani voz, in vidili so skoz škocijini okni blede, bolešno, pa vender od nebeške dobrote žareče obličje Pija VII.

Oblečeni so bili sv. Oče v belo satano (talar) z rudečo štolo. Počasi se dalje pomikajo vozovi, ljudstvo je na kolenih, in z derhtajočo roko jih veličastni terpin blagoslavlja. Matere svoje otročiče kviško vzdigujejo ter jim kažejo sv. Očeta papeža, možje pa s klobuki mahajo in z gromovitim glasom kličejo: „Živi papež! živi Pij VII!“

Med tem je soparica prihaja neprenašljiva, in v vozu zaperti papež so bili vsi zdelani in sterpinčeni. Naznanili so sv. Oče željo po kakem ohladilu, da si žeje utolažijo; toda spremljavci so se branili ustaviti, in tako je šel voz dalje skoz celo vas.

Papež ponavljaj prošnjo po požirku vode, in poslednjič postane voz pred zadnjo hišo.

Na hišnem pragu je stala mlada žena z otrokom v naročji. Vsa srečna, da njo to čast zadene, pohiti po vina in vode, postavi kozarec na čisti krožnik in ga spoštljivo podá v voz. Papež prime kozarec. Prelát Doria hoče vina priliti, ali papež to odbije in hoče le kozarec vode.

Ko so se bili sv. Oče poživili, je prelat Doria vernil kozarec ženi, ki se je od veselja tresla, sv. Oče pa so rekli v francoskem jeziku: „Bog vam bo plačal, žena! in podelili so ji sv. blagoslov.“

Dalo se je znamenje k nadaljnemu popotvanju, ljudstvo pa je še enkrat zagermelo: „Vive le Pape!“ „Bog živi papeža!“ Mlada žena, ki je imela to posebno srečo, da je preganjanega, terpinčenega namestnika Kristusovega z vodó poživila, je bila od veselja vsa zvon sebe. Gledala je nepremakljivo za vozom, dokler ga je mogla viditi.

Kadar ji je bil voz že izpred oči, se je vernila v hišo, vergla se na kolena pred Križanega, in zahvalila je med solzami svojega Zveličarja za milost, ktera ji je bila v delež...

In lejte! žena je doživela čez osemdeset lét.

Do svoje visoke starost je z mladim navdušenjem govorila o tretjem avgustu 1809.

Hitela je nato iz hiše in kazala s palico tisto mesto, kjer je voz stal in zdaj kamnita plošča to mesto hrani poznemu spominu; vsa prešinjena pa pravila je: „Tukaj sem sv. Očetu piti dala, in tukaj so me blagoslovili.“

Ta blagoslov sv. Očeta je ženi naklonil veliko srečo, ljubi Bog ji je tisučerno plačeval požirek hladne vode, katero je bila podala strudenemu namestniku Jezusa Kristusa.

Njena družina je dušno in telesno obilno blagoslovljena, premožna; kar pa je še vse više ceniti, družina je terdno verna, ki se ne dá z nikakoršnim vabljenjem omajati v veri in cerkvenem duhu. In še več: njen vnuk služi zdaj sv. Cerкви kakor vreden mašnik, ki se še dandanašnji vsel spominja sreče in visoke časti svoje stare matere (Missbl. zv. 16.)

Ali ni to prelép nauk, da starši naj bodo verno vdani sv. Cerкви in namestniku Kristusovem na zemlji, in tako bodo oblagodarjeni, njih sinovi pa bodo še pozne leta vredni najdeni: stopiti pred oltar Gospodov. Iz tacih keršanskih hiš tedaj naj se dajejo otroci v šolo in nadomestilo se bode pomanjkanje duhovnov z vrednimi služabniki Gospodovimi.

Hudiman, dušman, ahriman.

Čudno je neprenehljivo nasprotje med dobrim in hudim. Jutrovi pogani si tega niso vedeli drugač razlagati, kakor da so si mislili dva bogova, začetnika dobrega, ki so ga imenovali „Ormuzd“, in začetnika hudega, ki so ga zvali „Ahriman“. Pri raznih narodih so z raznimi imeni zaznamovani sovražniki in preganjavci dobrega, zatiravci vere in resnice. Vsem se studijo „dušmani“, hudimani in preganjavci dobrega, zato se tudi taki početniki sami sramujejo svojega djanja in pod imenom kerščansko-dobrega hudo počenjajo. Ne boš ga slišal reči: jest sem malopridnež, hudobnež, — ampak ponaša se ti: jest sem „pošten človek!“

Kristjani vemo, od kod je ta vedni boj, od kod dobro in od kod hudo; pa toliko bolj žalostno je, da njih toliko, ki so na stran in k vojski dobrih sprejeti, postane odpadnikov k hudemu, in se z vso razdraženostjo borijo zoper to, kar je dobro in naj raji zoper to, kar je naj boljše, zoper Kristusovo Cerkev.

Svet je tako okužen od hudega, da povsod najdeš nasprotje. Pri mladih in odrasčenih, pri priprostih in olikanih, v sejah učenjakov, v družbah odličnikov, po mnogih učilnah in šolah, po gostilnah in kerčmah naletiš na take, kateri ali naravnost in neobtesano, ali pa potuhnjeno in zvijačno dobro preganjajo in zatirajo, hudo pa izgovarjajo, zagovarjajo, preslavlajo, ali celo razširjajo in podpirajo.

Čudno je še bolj, ker zatiravec dobrega vé, da se bo njemu poslednjič slabo izšlo, pa vender dobro tare in preganja, hudo pa hvali in razširja.

Naslednja obravnava iz izverstne knjige „Strafgerichte Gottes“ bo to še bolj pojasnila.

Ko je bil rimski cesar Valens zasedel prestol, prestopil je k arijanskemu krivoverstvu in preganjal sv. Cerkev z jezo in razdraženostjo odpadnikov. V petnajstem letu svojega vladanja bil je primoran vojskovati se proti barbarom severnim, ki so v njegovo kraljestvo bili priderli. Na čelu močne armade šel je cesar na vojsko ves zaupljiv, da zmaga; pa neprevidoma mu stopi nasproti v puščavniški obleki svet mož Izacij in mu glasno zakliče:

„Cesar! zapovej, da naj se cerkve katoličanske, katere si zaperl, odpró, in vernil se boš kakor zmagovalc; če ne, boš umerl.“

Valens ga je slišal, pa ni se zmenil za njegove besede in je šel dalje. Prihodnjega dne se mu Izacij zopet nasproti postavi in ponavlja svarjenje: „Cesar! zapovej, da naj se cerkve katoliške, katere si zaperl, odpró, in vernil se boš kakor zmagovalc; če ne, boš umerl.“

Le-tá — drugi klic je cesarja splašil; nasprotna čutstva vojskovala so se v njegovem notranjem, ker je po eni strani za slabost imel, da bi se menil za taki klic, po drugi strani se mu je pa nevarno zdelo, ako ta klic preliši. Slednjič sklenil je iz deržavnih ozirov, da v ti imenitni zadevi se hoče ta dan posvetovati. Toda deržavni svétniki, ki so bili tudi arijanci in sovražniki sv. Cerkve, so sklenili, da cesar ne smé poslušati prederznega puščavnika, temveč telesno strahovati ga, če bi se še enkrat upal pred njim pokazati se.

In glej, tretji dan se mu Izacij zopet prikaže, predere verste vojakov, gre naravnost k cesarju, prime za berzdi njegovega konja, ga ustavi in glasno zakliče: „Prišel sem nazaj, da ti povem, moj cesar, da cerkve katoliške, katere si zaperl, daj odpreti, in vernil se boš kakor zmagovalc; če ne, boš našel smert.“

Razdraženi cesar zapové nadležnega opominjevalca vreči v neko jamo zraven ceste, ki je bila globoka in z visokim ternjevim germom zaraščena, in gre dalje. Toda v kratkem času stal je Izacij, ki je po krajši stezi cesarja došel zopet pred njim, in zaklical mu je z obrazom, kakor od ognja žarečim: „Tu stojim in te še enkrat opominjam, da greš sam v sé, da zaperte cerkve katoliške odpreš, če zmagati hočeš; če ne, boš našel smert. Me slišiš? Smert boš našel!“

Valens tudi na četrto svarjenje ni slušal, zapovedal je temveč Izacija zgrabiti in ga toliko časa v varnem zavetju imeti, da se z vojske verne ter ga potem zaslužno kaznuje. Zdaj pa pravi Izacij:

„Pojdi tje, in če se verneš, bodi prepričan, da ni Bog govoril skozi moje usta. Sovražnikom boš boj ponudil; toda zoperstaviti se jim ne boš mogel, bežal boš, v njihove roke zašel in v ognju smert našel.“

Cesar šel je v boj; zmagan in pobit beži ter se pred preganjajočimi sovražniki skriva v siromašni koči. Ti so ga ršli, obdali, kočó zažgali in cesar je živ zgorel. To se je zgodilo leta 379.

Od tega časa preteklo je 1500 lét, in v teku tega dolgega časa viditi je bilo pač mnogo enakih prizorov v svetovni zgodovini. Igralci bili so različni; toda bistvo, vsebina teh iger, žalo-igra, ostala je ista: krivda, zlobnost, opomin in svarilo, kazen in pogin.

Če je res zgodovina učenica, je gotovo, da boj proti Cerкви bojevalcu še nikoli ni rodil slave in sreče, temveč zmirom in povsod sramoto in nesrečo. „Vsako stoletje,“ rekel je v eni svojih pariških pridig leta 1857 slavni govornik P. Ventura, „vsako stoletje gleda, kako se množi stud zbudujoči zapisnik cerkvenih preganjalcev; vsako stoletje vidi pa tudi, in sicer skoro zmirom, kako njih cela rodovina zginja, in v zgodovini zapuščajo ime, katero je v splošnem mnenji to, kar krivica in podoba trinoštva. Kdor se Cerkve dotakne, ta dotakne se njene božjega ustanovitelja, in nakoplje si njegovo jezo. Kdor pade na ta kamen, bo raztert, in na kogar pade, njega zmlinči. Cerkev je naklo, katero na njega padajoče kladva obkreše in v kosce razdrobi, in koliko takih kladev je že v 18 stoletjih obkresalo, koliko jih obkresuje še dandanašnji, in koliko jih bo še obkresalo do konca časov!“

Od tistega dne dalje bilo je vse boljše.

„Povej mi vendar, prijatelj, kaj se je zgodilo? Odkar sem bil odšel od hiše, se je pri tebi vse tako izdatno spremenilo.“

„Tako je, in ne sramujem se, tebi odkritoserčno povedati, kar sem doživel. Imel sem ženo, ki ni čisto nič delala, ni šivala ali kerpala. Naši otroci bili so tako zanemarjeni in umazani, da je bilo komaj mogoče jih v naročje vzeti; jaz sam bil sem ves zanemarjen, in na kako pošteno jed še misliti ni bilo. Vender pa s sosedomi prepirati se, ali celo moža in otroke popustiti in na igro in ples teči, to bilo je veselje in življenje moje žene. S tem zašel sem bil do pijančevanja, iskal sem tolažbe v gostilni, in če sem potem prišel domov, pričkali smo se, in še kaj hujega. Jaz, ubogi mož, ki še na pekel veroval nisem, imel sem — peklenščeka v hiši.

Nekega dne derznil si je naš stari duhoven, ki je slišal o revščini in nemiru v naši hiši, k nam priti. Moja žena, ki ga od prvega sv. obhajila ni več videla. hotela se je skriti.

„Stojte“, zakliče stari častitljivi gospod, „ne tecite proč. Žali, da res vas ne vidim pogosto v cerkvi, tedaj vas tem več prosim, da me tú poslušajte. Ali ni za vas velika krivica to, da se sami sebe nesrečno delate? Ako bi vi bili dobro, pobožno dekletostali, kakor ste bili pri prvem sv. obhajilu, bi ne bili niti vi, niti vaš mož, in ne vaši otroci tako nesrečni, in ne bilo bi vam treba toliko terpeti. Sprevidite vendar slednjič, sami ste krivi. Ko ste se z vašim možem zaročili, bil je dober, priden delavec. Ako on sedaj preveč pijančeva, je to sicer njegova krivda, pa vzrok temu ste vi, ker ga zapuščate in ste večji del izven hiše. Ako bi mu vi domače hiše ne grenili, bi ne hodil tako pogosto v gostilno. Ali ni to žalostno gospodinstvo, če gospodinja nič ne dela, le okrog pohaja in mož pijanec postane? Ako bi imel vaš mož svoja oblačila pošteno zakerpana in v nedeljo našel vsaj čedno srajco, ako bi bili vaši otroci pošteno vzgojeni, in če bi vi lepo z njimi k sv. maši hodili, potem bi vi kmalo videli, kako bi se pri vas vse boljše godilo.“

Tako nekako govoril je častitljivi gospod duhoven. Moja žena si je to v serce vtisnila. Od tistega dne dalje bilo je polagoma v naši hiši vse drugače in bolje. Smem ti reči, komaj je dobiti srečnejih ljudi, kot smo mi! Naše gospodarstvo je zdaj pravi raj. Vse je v najlepšem redu. Poglej n. pr. to skrinjo, kako je vse v nji zravvano. Poprej prišel sem komaj iz gostilne, v kateri sem vse zapravil, kar sem si prislužil. Zdaj še ne mislim na to, vsak teden donem nekoliko srebrnjakov na stran. Jaz imam vedno čedno perilo, otroci, ki jih je veselje pogledati, dober kruh, mesnino, razun v petek, in vsi ima dobro in skerbno gospodinjo, pri kateri ničesar ne pogrešamo v nji.

Tako je moja gospodinja, ki je bila popred največ kriva naše nesreče, zdaj s svojim odločnim in resničnim poboljšanjem glavni vzrok sedanje sreče.

Vender pa se imava za to oba, za Bogom, najprej zahvaliti našemu dobremu gospodu duhovnu.“

Zgodilo se je to, kakor piše „Missionsbl.“, blezo nekje na Nemškem; naj se ponoví marsikje tudi v Ljubljani in zunaj Ljubljane, zlasti kjer se kaka gospodinja nesrečnemu šnopsu uda.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Kranjski deželni šolski svet je sklenil prositi naučno ministerstvo, da naj za Kranjsko ne po-

višuje šolnine za srednje šole. To naj bi storili in podpirali tudi naši poslanci in drugi vradi, ki imajo vpljiv in izdatno besedo. Zakaj, vsaka humanitetna država mora naučne zadeve tako vravnati, da niso nikomur zaperta vrata do višjih nauk. To pa bi se zgodilo a previsoko šolnino v srednjih šolah; kdor namreč bi hotel sina le samo spraviti v gimnazijo, mora imeti pripravljenih samo za prvo stopinjo kacic 50 gld. (ko pri mnogih hišah, tudi pri posestnikih večkrat, še 50 grošev ni), to je: 20 gld. in še več za knjige (zlasti, ako kupi nove), 20 gld. za šolnino, k temu pride ne mala taksa za vpisnino, za naučne pomočke; nekaj gre za spodobno obleko, za pot in spremstvo v mesto, zlasti kjer so bolj oddaljeni itd. Kje pa je stanina in hrana za celo leto, kje skoro neprenehljive šolske potrebščine skoz leto? Pa recimo, da si marsikteri nekaj hrane izprosijo pri dobrotnikih, vender sleherni lahko previdi, da ne le reveži, ampak tudi manj premožni sploh v sedanjih okoliščinah, ko je skoro vse zadolženo, pri tolikih denarnih plačah ne morejo tudi ne enega sina, koliko manj njih več, spraviti v gimnazijo. Že do zdaj so stariši večine taci sinov po vsih kotih in pri dobrotnikih pomoči iskali in prosili, da so ktereга sinov poslili v gimnazijo; kaj še le v prihodnje! Želeti je toraj vsim človekoljubom, da bi slavni deželni šolski svet mogel doseči, kar v korist nepremožnim staršem in ukaželjni šolski mladini prosi.

Iz sosednje dežele. (Star dopis.) Bog ne želi smerti grešniku, ampak da se spokori ino večno živi. Po različnih načinih vabi ino vodi nas Bog; pelje po pravem poti, da nas skušnjava ne zmoti, ako ga poslušamo! Toda gorjé mu, kdor presliši Božji glas!

Bog je na čudoviti način spreobrnil Savla. Sedaj kakor lev, — potem kakor jajuje. Blizo po enaki poti se je pred nekoliko leti k Bogu obrnil rokodelec J. B. Horvat, naš brat, iz V. domá; od svoje mladosti bil je bistrega uma. Dopolnivi leta, bil je k vojakom vversten; dospel je na viši stopinjo v kratkem času. Čast pa je človeku rada pošast. J. B. se je navzél hudega napuha, postal zelo ošaben. (Pravil nam je ne davno vojak, kako gerdo je delal nek kmečki sin s prostaki, ko je sam nekoliko naprej prišel! Neolikan bahač je zelo nevaren, ako kviško pride, ker je pogosto brez serca in brez vere.) Po doslužení vojaščini se ni vernil k svojim pobožnim in premožnim starišem, akoravno so svojega sina močno želeli doma imeti. Podal se je v ptuje kraje, križem svet. Bil je v delo sprejet v B. ob Muri; delavec je bil marljiv, ali žali, od samega napuha je bil tako ošaben, da je začel Boga očitno tajiti, in silno razuzdano živí ene leta; kar je svetega, je vse psoval in smešil; v veliko pohujšanje bil je mnogim kristjanom; sa. zakramentov že 18 lét ni bil prejel; z vsim slabim se je ponašal in razglaševal je, kar je bilo zanikarnega.

Ko se je začel starati, ga pa huda vest čezdalje bolj in bolj peče; noč in dan ni imel mirú... Zaradi tega se je tam poslovil in šel silno žalosten po cesti proti Dunaju; od same hude vesti se je počasi naprej pomikal. Nekega dne pride do velike šume (goščave), in ravno ta čas je tako silno močno gromelo in se bliskalo, da je popotnik zdrav, pa od strahú na zemljo se zgrudil. Zdaj se je začel mlo jokati, kjer je spoznal, da ga Bog kliče na pravo pot, k poboljšanju. V tej žalosti leží nekoliko časa ves moker na tléh; in zdi se mu (za gotovo resnico je to pričal), da sliši glas: „J. B. veruj v Boga; ako ne, boš pogubljen!“ Čez nekoliko časa se spravi na noge, koraka naprej nekoliko stopinj, kar se silno zabliskne in strašno zagermi, tako, da zopet popotnik leží na zemlji; v samoti sliši glas, kakor poprej. Od sih dob pa je bil čisto preroben. Kmaló se je

vseh grehov obtožil in nadalje jako spokorno živel. Podal se je zgubljeni sin k svojim starišem na rojstni dom, kjer je svoje dni njegova zibelka tekla, in je pred kaj časom za vselej v Gospodu zaspal (kakor mi je pisмено znano). Naj v miru počiva. — Nauk: Vari se greha na vso moč! Če si pa grešil, delaj pokoro, zakaj Bog je pravičen!

Romanje v Lurd. Dunaj 9. avg. Oddal sem danes po „Dan.“ vredništvu sprejetih 10 gld. iz Zaplane — 5 gld. Ave Rus iz Reteč, in 4 gld. 10 kr. od verlih Bohinjcev. Vse za zastavo. (Op. Druge zbirke smo že prej oddali odborniku kan. dr. Kulavicu. Vr.)

Častno je sprejela danes cesarska prestolnica tu sem se zbrale avstrijske potnike vseh stanov in vseh deželá. Odločili so se jim v metropolitanski cerkvi sv. Štefana prav v presbiteriji sedeži, da so bili tu pričujoči pri sv. maši „de Beata“, ki jo je za srečno pot pontifičiral Njeg. exsclenca škof = posvečitelj Angerer. Spodbudljivo jo je služil in z jasnim glasom peval častitljivi starček. Konec sv. maše je pred altarjem odmolil molitve za srečen pot — „pro felici itinere“. Potem pa je od altarja doli — z mitro na glavi in s škotovsko palico v levi — romarje vnemal: naj hvaležnim srcem položé umetnostno zastavo tam v slovečem Lurdu Mariji pred milostivi prestol; naj to svojo pot cenijo tudi vsi za spokorno pot: saj marsičesa mora človek, domače zločnosti vaje, na poti pogrešati; bode naj jim ta pot polna dobrih sklepov; ~~to~~ pač si v mislih ohranijo, da je za marsikoga njih to pač zadnja Božja pot. Moliti je za ljubljenega našega cesarja; za krasno avstrijsko domovino; za papeža; za svoje ljube mertve in žive, in prosil je tudi za-se. Ko mu je ob teh naročilih zastala beseda, pač ni bilo med romarji suhega očesa. Le z derhtajočim glasom je mogel končati še s prošnjo do Boga, naj bi se vsi zdravi vernili v ljubo domovino.

Tomo Zupan.

Iz Željimske fare: V Želimljah se je 1. avg. t. l. obhajala redka slovesnost, blagoslovljenje nove farne cerkve. —

Že v saboto se je cerkev veličastno od zunaj z zastavami, venci in mlaji ozališala; isti dan popoldne je pokanje možnarjev naznanjalo, kaj se ima goditi drugi dan, v nedeljo.

V nedeljo, 1. avg., pripelje se iz Ljubljane visokočast. gosp. kanonik in dekan Anton Urbas z okrajnim glavarjem g. Mahkotom. Za njima prihajati začeli so tudi gg. duhovni iz sosednjih duhovnij, med njimi prečastiti Pater Tadej Gregorič, ki so blagoslovlili novi križev pot. —

Ob 9 se je ukljub slabemu vremenu pričelo duhovno opravilo. —

Pomikati začela se je procesija iz stare cerkve proti novi, in gosp. dekan blagoslovil je napervo novo cerkev. — Potem prinesel se je v procesiji novi križev pot in bil blagoslovljen. Bila je naslednjič pridiga, in potem smo pa v procesiji prenesli sv. Rešnje Telo, spremiljevano od dekličev, ki so s prižganimi svečami Jezusa v novo cerkev spremile.

Bila je slovesna sv. maša in darovanje za novo cerkev. — Veliko so ljudje darovali — 140 gld.; pa ko bi bilo lepo vreme, bilo bi gotovo še več. —

Lepa nova cerkev kinča našo Željimsko dolino, vsakemu dopada, vsaki se čudi, da se je mogla v tako kratkem času tako lepa cerkev zidati. Le Bogu, in dobrim dušam se imamo zahvaliti, da se je to delo dokončalo. — Zdaj, se vé, se veliko še pogreša v cerkvi, ni še altarja, prižnice, kerstnega kamna i. t. d.; upam pa, da bo Bog še naklonil serca dobrih ljudi, da še kaki mili dar položé na naš altar. — Ob enem izrekam pri-

serčno zahvalo vsim gospodom, ki so bili pri slovesnosti in so pripomogli, da se je tako častitljivo blagoslovlila nova cerkev, kakor tudi vsim dobrotnikom, ki so z denarjem ali sicer primogli, da se je nova v resnici potrebna cerkev sozidati zamogla. — *J. Dernovšek,*
farni oskerbnik.

Rešeni dvomi. Predložene so bile rimski kongregaciji vprašanja: 1) Če bi smel katolišk duhoven od hiše na pokopališče spremeniti protestanškega merliča v taci krajih, kjer ni protestanškega verskega služabnika ali pastorja; — 2) če bi se ta navada smela terpeti v nekterih krajih; 3) in če bi bilo vse to pripuščeno, kakošno cerkveno obleko naj bi katol. duhoven rabil pri takem spremstvu?

Na vse vprašanja je kongregacija odgovorila zanikavno, to je: da ne.

Vprašanje: Ako protestanški starši prosijo katoliškega duhovna, da naj jim otroka kersti, ker ni protest. verskega služabnika, da bi kerstil, pristavijo pa, da s tem se nočejo zavezati, da bodo otroka po katoliško izredili: bi ga li smel kerstiti? — Odgovorila je sv. kongregacija, da ga ne smé kerstiti, razun ko bi bila smertna nevarnost.

Odpustki za nove maše. Popolnoma odpustek zamore dobiti novomašnik pri svoji prvi sv. maši, kakor tudi njegovi sorodniki do tretje stopnje vštavno; drugi verniki pa odpustke po 7 lét in sedemkrat 40 dni. (S. C. J., 16. Jan. 1886.) — Francišksanski red pa ima to prednost, da tudi sploh verniki, po spovedi in sv. Obhajilu, zamorejo zadobiti popolni odpustek, ako so pri novi maši ktereга iz njihovega reda.

Pet nedelj

pred praznikom ss. rán sv. Franciška Serafinskega.

Vsled odpisa sv. zbora za odpustke od 12. nov. 1885 se popolni odpustki podelé vsim vernikom vseh 5 nedelj pred praznikom ss. rán sv. Franciška, ako namreč te nedelje zaporedoma prejmejo ss. zakramente, v kaki cerkvi ali očitni molivnici na papežev nameu molijo; morajo pa tisti čas svete rane tega svetnika goreče častiti z bogoljubnim premišljevanjem, besednimi molitvami ali drugimi dobrimi deli. Izvoliti si smejo tudi družih pet nedelj v letu, toda zaporedoma morajo vse to opravljati.

Letos zadenejo te nedelje: 9., 10., 11., 12., in 13. nedeljo po Binkoštih, to je, 15., 22. in 29. avgusta, pa 5. in 12. septembra.

Dijaška pisma.

I.

Velečastiti gospod!

„Čast in hvala bodi presv. Sercu Jezusovemu, ki nas je rešilo iz tako velike zadrege!“ Tako jih zakliče vsako leto veliko tisoč, ki so v tem Sercu našli uslišanje. Toda le redko je slišati ta klic iz ust kacega dijaka; in vendar podarf usmiljenja-poluo Serce Odrešenikovo tudi tem, in kakor mislim, posebne zaklade in posebno usmiljenje. To sem tudi jaz skusil, in zaradi tega spolnim z najhvaležnejšim srcem oblubo, katero sem v dnevih zadrege Gospodu na oltar položil. Študiram namreč sedaj že 3 leta na gimnaziji, in se mi ni bilo treba nikoli, presv. Sercu bodi hvala! boriti se s slabim vspehom. Toda v zadnjem letu se je to premenilo. Bodi si vsled moje lastne krivde, bodisi vsled kacega družega vzroka, šlo je moje napredovanje v

gerškem jeziku vedno bolj rakovo pot, in konečno se mi je ena izmed nalog, ki so za prihodnje leto od ločilne, tako slabo sponesla, da se mi je bilo v tem predmetu z vso resnostjo bati ponavljavne skušnje. Ker sem vže 3 leta naročnik lista „Sendbote des göttlichen Herzens Jesu“, bral sem mnogo o milostih, ki jih je skazalo sv. božje Serce, in sem tudi od njega v različnih potrebah dobil pomoči. Tedaj sem se tudi sedaj k njemu zatekel. Ker sem v semenišči, v katerem se mladenči za duhovski stán odgajajo, in ker imam tudi jaz terdno voljo in z Božjo pomočjo poklic. da postanem duhoven, sem obljubil pred oltarjem naše hišne kapelice Jezusovemu Sercu, da bodem duhoven po njegovi volji, t. j., da bodem njegovo čast in slavo vsem oznanoval, s katerimi bi v svojem duhovskem stanu občeval. Ob enem sem obljubil, če bom te zadrege oproščen, da bom uslišanje in svojo obljubo v listu „Senbote“ objavil.

In v resnici mi je tudi pomagalo sv. Jezusovo Serce; kajti druga naloga, ki za to leto odloči, se je tako obnesla, da se mi ni bilo nič več bati, in tako zamorem sedaj tudi, kakor kaže spričalo, v višji razred stopiti. Za to bodi presv. Sercu vse moje žive dni čast in hvala, in nikdar se nočem svoji obljubi iznevériti. Da bi se me pač vsi moji sobratje spominjali pred Gospodom. Vi pa, velečastiti gospod, prosim, objavite to mojo zahvalo presv. Sercu po besedah v listu „Senbote“, morda, se s tem spodbujen, še kak dijak posveti božjemu Sercu. Zagotavljam Vam, da se bom tudi Vas vedno v molitvi spominjal. („Sendb.“ št. 8.)

Gospod, le v Tebe upal bom!

Naj svet vse dobro mi obeta,
A duša zanj ne bo mi vneta —
Ker tam me čaka lepši dom.
Veselje svetno mi je pena,
In nima zá-me kaj pomena —
Gospod, le v Tebe upal bom!

Če v varstvo Tvoje se izročam,
Ti dušo, telo priporočam,
Ne bo me plašil strašni grom!
Na vsakem kraji, kjer si bodi,
Se v varstvu Tvojem varno hodi —
Gospod, le v Tebe upal bom!

Objemam mislo rad sobrata;
Odperta moja so mu vrata,
Ko grozni mu proti polom.
A svet dobrot nam ne vračuje,
Se v sili rad nam odteguje —
Gospod, le v Tebe upal bom!

Prijateljstvo mi je prav drago,
In večkrat najdem serce blago,
Ki čuti bol z nesrečnikom;
A v stiski rada nas zapuša
V sreči nam udana duša —
Gospod, le v Tebe upal bom!

Pridružim rad se družbi zmérni,
Če družniki so čedni, verni,
Občujem rad, a gledam, s kom!
Kar svetno je, ni zanesljivo,
Občutil to sem že prav živo —
Gospod, le v Tebe upal bom!

Da najdel tú bi pravo srečo,
Ljubezen čisto in žarečo:
To daje duši moji dvom;

Posvetne zveze so nestalne,
Obljube svetne dušo-žalne —
Gospod, le v Tebe upal bom!

Naj kamorkoli se obračam,
Al k hišam revnih, al k palačam;
Lahko bi rekel s pesnikom:
„Povzdigni serce le k Gospodu,
Ne upaj kaj Adama rodu“ —
Gospod le v Tebe upal bom!

Zatorej svetno rad prezíram,
Zaupno gori se ozíram,
Kjer je kristjana pravi dom. —
Vse dneve svojega življenja,
V vsih urah križev in terpljenja, —
Gospod, le v Tebe upal bom! I. Z.

Razgled po svetu.

V Schweinfurt-u na Bavarskem in na okrog je 22. jul. zvečer ob 7 razsajala strašna nevihta in toča pokončala skor 300 vinogradov, razdjala polja in izrovala na stotine drevés. — Na Francoskem je pa strahovita nevihta v okrajini Dordogne in Loir-Garonne 17 vasí grozno razdjala. Zdaj je tisti čas, ko je posebno nevarno zastran hude ure; zato vsi duhovni v naši škofiji pri vsaki sv. maši molijo molitev zoper hudo uro:

M o l i m o.

Od svoje hiše, prosimo, Gospod, duhovno hudobo odganjaj, in odverni napako hudega vremena v zraku.

Darujemo ti, Gospod, hvalo in darove, ter te zahvalujemo za prejete dobrote, in ponižno vedno prosimo, délj jih nam tudi v prihodnje.

Vsegamogočni, večni Bog, ki nas s tepenjem zdraviš, in z odpušanjem ohraniš: dodeli, prosimo te, da se mirú te doželjene tolažbe razveseljujemo, in vselej vživamo dar tvoje dobrote. Po Gospodu našem Jezusu Kristusu. Amen.

Z mašniki tedaj naj molijo tudi družine, da bi milostni Bog prizanesel lepim poljem in sadju po vertih in mejah.

Nemško. V Mogunciji je bil 25. jul. slovesno posvečen preč. škof dr. Pavel Haffner; posvečevalec je bil za nadškofa Freiburškega izvoljeni škof Limburški, milgsp. Roos. Škofija je bila 9 lét brez višega pastirja; slovesnost torej toliko veličastniši in priserčniši.

V Rottenburgu je škof pl. Hefeke posvetil za mašnike 35 bogoslovcev.

Selnograška katoliška univerza se menda prične drugo leto. Obilni pomočki so že dospeli, vendar ne še toliki, da bi se mogla pričeti že bližnje šolsko leto. To bode velika sreča za vse cesarstvo, ker na višavah se mora zopet pričeti kerščanstvo, ako ima res kdaj bolje biti. Današnje dni so v temelju katoliške šole pravi misijoni, vsega priznanja in podpore vredni.

Ruska vlada je menda ukazala vzeti vse vloge iz dunajskih in berlinskih bank in vložiti jih v francoske in angleške banke. To bi imelo čuden pomen.

Bulgarski knez pa je neki ukazal, da ruski rubli naj ne veljajo več na Bulgarskem.

Rim. Iz dopisa rimske Propagande do misijonskih predstojnikov je očitno, kako natančne poročila morajo vsako leto v Rim pošiljati o svojih misijonih. Poročati so jim: 1. misijonske meje po vodah, gorah in drugih natornih mejnikih, ali saj po deželskih okrajinah, ktere obsega. 2. Pod čegavo deželsko oblastjo je misijonsko ljudstvo. 3. Število ljustva sploh in posebej katoličanov po prefekturah, vikarijatih ali škofijah. 4. Če so v

zadevnem misijonu prave duhovnije (fare), ali samo postaje; pa njih število, domače imena krajev, če ni to že poznano v imeniku, ki naj se pridene. 5. Koliko je cerkvá ali kapél. 6. Koliko je duhovnov v misijonu. 7. Če se nahaja semenišče za vzgojo duhovnikov (klerikov*), in v čem gojenci podučujejo.** 8. Koliko je začetnih šol za dečke, koliko za deklice, in koliko šolskih otrok. 9. Kakošne druge odgojne naprave imajo v onem kraju. 10. Kake dobrotne vstave. 11. Kakošne redovne vstave, koliko redovnikov, redovnic itd. se tam nahajajo.

Prusko. (Tehne besede nemškega cesarja Viljema.) Wertheimski časopis piše to-le:

Cesar Viljem je pri topliškem Emžiskem mestu zadel z vodjem in z bogoslovci iz semenišča v Schoenthal-u in pričel se je pogovarjati z vodjem; in terdivši, da je vera podlaga ljudskega občinstva je pristavil bogoslovcem to-le: „Zares, prijatelji moji, sem potolažen iz tega, da je ta podlaga zopet na novo vterjena, kajti stranka rogoviležev ne le pri nas Nemcih, ampak tudi pri vseh evropskih narodih se grozi naj močnejši državni podlagi in zvertoglavila je ljudem misli. Ta svojat se najprvo zaganja na véro, potem napada nrvnost (čednost) in poslednjič — ako se ne ustavi s silo — končá se z razdjanjem vsega občinstva. Nič ji ne more kljubovati — razun le vera sama; v kratkem bode vaša naloga ta, da bodete učeniki sv. vere; jest imam terdno upanje do duhovstva, ktero ima priti izmed vas. Cesar Viljem je globoko ginjen govoril te besede.

Kako vse drugač se to glasi. kakor pa odgovor ravno tega cesarja do papeža Pij IX pred nekaj leti!.. Stari Olem sam, napaden od prekucubov, se je prepričal, kdo je pravi prijatelj, in kdo farizej in potuhnjeni Kanj. Stavimo kaj, da Viljem bi postal še katoličan, ko bi bil v godniših okoliščinah?

Pariz. Novi nadškof msr. Rihard v Parizu je pred kratkim sprejel vse farne duhovne iz nadškofije, ki so se mu prišli poklonit. V svojem nagovoru je novi nadškof silno hvalil svojega prednika, ktereга sta Pij IX kakor tudi Leon XIII zaznamnjevala Parizu kot izgled višega pastirja za Pariz. Rekel je msr. Guibert sedanjemu nadškofu svoje dni, ko ga je vabil, da naj pride za koadjutorja: „Pridite v Pariz, ne za visokega dostojanstvenika, ampak za prijatelja ubozih in malih; kajti ne morete si ne misliti, kaj vse se more s tem ljudstvom storiti, ako se mu verski služabniki predstavljajo od te strani; — in drugi pot mu je rekel kardinal Guibert: „Mi moramo vse človeške misli in častiželjne namene na strani pustiti in le za to si prizadevati, da bomo pravi svetniki in resnični aposteljni.“ Da je bil kardinal Guibert temu sklepu vselej zvest, je sploh znano, kar ni nič manj pričakovati od njegovega vrednega naslednika, pravi „Missionsbl.“ — Pariz ima 7 generalvikarijatov, 10 častnih in 16 pravih kanonikov, 2 stoljni prebendi in kacic 142 fará s 1200 mašniki. —

Škof Puginier naznanja iz večernega Tonkina, kako hudo prehudo se godí ondodnim misijonom. Okrožnica po francoskem generalu odstavljenega kralja in njegovega vladavca Thu-Yeta-a kliče poganskim učenjakom

in ljudstvu, da naj kristjane pokončajo, češ, da to je „edini pomoček, da se francoski vpljiv zatara.“ Škof se pritožuje, da francoski agenti kristjane, ki so svojim verskim bratom prišli na pomoč, razpivajo za rogovileže. — Dokler bo v Parizu lucifer gospodoval, tudi po naselbah za keršantvo ne bode dobro.

Prelepa je poslednja volja ali testament pokojnega nadškofa Guiberta, in se glasi tako-le:

„V imenu presvete Trojice, Očeta, Sina in svetega Duha. Jest podpisani, Jožef Hipolit, nadškof Pariški in tukaj stanujoč, naznanjam, da je to pisanje moja oporoka, in želim, da se po moji smerti zvesto zverší. Kadar bo Božja previdnost, da me pokliče s tega sveta, ga prosim, da mi zarad zasluženja svojega Sina, mojega Odrešenika, na priprošnje presv. Marije D., angelja in zavetnika mojega, odpusti moje grehe in sprejme mojo dušo v naročje svojega usmiljenja. Želim si le priprost pokop, in da vse, kar bi se naméjalo potrositi na sijajnost (pomp), naj se oberne za mojo dušo ter podari ubogim. Moj glavni dedič bode malo našel v moji zapuščini, nekoliko prav spodobnega pohištva male vrednosti. Škof obdajan s tolikimi potrebščinami, kateri ljubi reveže kot od Boga mu dano družino, ne more nič prihraniti. Priporočam zverševalcu, naj dá moliti za mir moje duše in po svoji volji naj razdelí nekoliko komadov pohištva med moje najbližnje sorodvince in moje osebne prijatelje, da imajo od mene majhen spominek in molijo za mojo dušo. Ako hočejo djati kak napis na mesto, kjer bode počivalo moje truplo, naj bode tá: Hic jacet Josephus — Hippolytus Guibert, Parisiensis, expectans beatam spem et adventum gloriae magni Dei et Salvatoris nostri Jesu-Christi, qui reformabit corpus humilitatis nostrae figuratum corpori claritatis suae. Paris 24. rožnika 1873. † Hippolit Guibert, nadškof Pariški. — Moja draga sestra, gospa Sarras, ktera je izverstna, polna keršanske vere, nič ne pričakuje od mene, in ona bo razumela, kaj je, to, da ji ničesar ne zapustim. Nadjam se, da jo bodem s svojim nečakom in s svojimi drugimi soroduiki zopet vidil v nebesih.“

Sarajevo. Nove cerkve zidajo z lepim vspehom v Bežlji, v Brestovskem in v Pečinah. Poslednje dni stavljene so temelji za nove cerkve v Bjelini, v Rastovem; pripravljajo se za zidanje v Dobretičih in v Žeravcu. Znatno pozdravljajo še se cerkve v Varešu, Brodu, v Raenicah in v Komušini. Verh tega se zida po zmožnosti že pri poprej začelih, imenito v Fojuici in v Bagojnu. Vse kaže, da župnijska cerkev v Travniku ob letu pride pod krov, in nadja se, da se začne skoro temelj kopati novim cerkvam v Žepču, v Breškah in v Trieščinah. — Vse to naznanja zadnja številka lista „Serce“, in to kaže vse večí in nagliše napredovanje v Bosni kot smo si kdaj to mislili. Bog daj svojo pomoč!

V začetku novega šolskega leta (1. sept.) pričnú usmiljene sestre novo dekliško šolo v Berčkem. Duhovsko glavarstvo jih po privoljenji deželske vlade v to poklicalo.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Zmešana oseba za dušno in telesno pomoč. — Mladeneč, ki želí stopiti v samostan, da bi to dosegel, in za pravi poklic.

*) Besedo duhovnik so rabili o času olikane slovenščine za besedo „klerik“; sadaj — v dobi zmešnjave — vse duhovne „degradujejo na „klerike!“ To „baš“ in „barem“ ni kaj oster brus slovenskega jezika.

**) Tudi besedo „podučevati, poduč“ itd. so jeli novotarji pod klop metati. Po tem takem tudi ne bomo smeli govoriti n. pr. podvezati, podložiti itd., ampak povezati, „položiti,“ kakor veljá „ponk, poučiti.“ Nazadnje pri tolikem brušenju našega jezika Slovenci še verst ne bomo smeli več odpreti ali ziniti.

Zahvale.

Priserčna zahvala bodi N. lj. G. presv. Serca. Bila sem v neki hudi zadregi, prosila sem N. lj. Gospo za pomoč, z obljubo, da ako me usliši, bočem v Danici naznaniti. Uslišana sem bila sedaj in tudi že pred v neki važni okoliščini. Zatoraj bodi češčena in hvaljena za vse sprejete milosti sedaj in vekomaj Naša ljuba Gospa presv. Serca! Hvaležna M. K.

Ravno kar je bil eden mojih farmanov pri meni, in mi pravi, da ne more sterpeti, da bi ne naznanil, kar se mu je prigodilo. Že 26 tednov, pravi, so me oči bolele, zmeraj sem mógel biti v temi; bati se je bilo, da bi utegnil čisto oslepeti. Poskušal sem te in une zdravila, pa brez vspeha. Imel sem pa posebno zaupanje na Marijo v Lurdu. Ker sem slišal tudi od njene podobe pod Rožnikom in studenčka, ki tam teče, šel sem tje se Mariji priporočiti in dobil sem nekoliko vode iz tistega studenčka, s katero sem si oči izmival, in glejte, oči so mi se čisto zboljšale; tako da zdaj, ko sem 21 let že očal potreboval, in zdaj ko so me še oči bolele, tudi s pomočjo očal nisem vidil ne pisati, ne brati, zdaj pa brez njih lahko pišem in berem. — In v pričo tega mi je prinesel pisanje, katero je ravno bil napisal. — Pri ti priložnosti moram še tudi opomniti druge velike smertne nevarnosti. Leta 1885, mi je djal, ko bi bil ravno na praznik Marijinega brezmadežnega spočetja v adventu zmerznil, ako bi me Marija ne bla otela. Prosil me je, naj se to naznani, da svet zvé Mariji na slavo, in še tudi drugi vejo s toliko večim zaupanjem pri Nji pomoči iskati. Ime tega srečnega je Andrej Novak, po domače Zaviršek, iz Slap, ki prosi, če je mogoče, da se to v Danici naznani.

Pri D. M. v Polju 6. avg. 1886.

Fr. L.

Koledar za prihodnji teden:

16. vel. serpana. S. Rok. — 17. S. Bertram. — 18. S. Agapit. — 19. S. Ljudovik. 20. S. Bernard. — 21. S. Joana Šantalska. — 22. Deseta nedelja po Bink. S. Joahim.

Listek za raznoterosti.

V Gerici je 2. t. m. umrl mnogozaslužni monsign. Andr. Pavletič, vodja v dobrotni napravi gluhomutcev. Bil je pravi katoličan in človekoljub. Bog mu daj večni mir.

Tabernakelj, nov in prav lep, dobí Štanga. Hišica bo iz ličnega kamna, delana v Tomsnovi napravi, vratca pa je že izdelal gosp. Zadnikar, ki so res zalo delo. Podlaga zunaj je iz tombaka, gosto v ognji pozlačena; v izbuknjenih oblikah predstavlja zunanja stran: zgoraj Jezusovo Serce, spodej pa pšenično klasje in vinsko tertó. Da je delo prav lepo, in dobro pozlačeno, kaže tudi cena, ker vratca stanejo okrog 150 gld. Opomnimo naj še, da Zveličarjevo podobo z najsv. Sercem je zrisal gosp. špirituval J. Flis.

V Ríčanjih je za kolero umrl ondotni čast. g. župnik Jan. Svet. rojen v Višnji gori 1. sveč. 1827, posvečen l. 1853. R. I. P.

Č. g. Ferdo Jan, župnik pri sv. Nikolaju za Slov. gradcem, dobil je župnjo sv. Petra v Savinski dolini. —

Zagreb. Izmed 61 prosivcev jih je 37 sprejetih v semenišče, in to nekaj v bogoslovje, drugi v 7. gimnaz. razred.

V Ljubljansko kn. škof. semenišče se jih je oglasilo do zdaj 23, med njimi znatno število naših bratov Čehov. Če prav vemo, je prostora za njih 29.

Redovništvo in kolera. Z otoka Murane na Laškem Primorskem pišejo, s koliko vdanostjo in sterpljivostjo so usmiljene sestre in redovniki sv. Kamila bolnim za kolero stregli, da je veliko manj napadenih počéz pomerlo, kakor pa po bližnjih krajih, koder ni bilo take potrežbe. — Tako se mašujejo katoliški redovi za preganjanje in plenitve, ki so jih pod laško vlado morali terpeti. Ali je pa mavtarjev kaj sram zato? Kolikor volka strah.

Po nekterih krajih na Laškem se kolera močno širi. V Padovanski okrajini jih je une dni zbolelo 51, umerlo 22; v Rovigi zbolelo 38, umerlo 14; v Trevizi zbolelo 123, umerlo 37; v Vičenci zbolelo 83, umerlo 26, v Veroni zbolelo 96, umerlo 29.

Čudno se v zbežanju zaradi kolere godí z volitvami v srenjske odbore; v nekem kraju, piše „Eco“, sta prišla samo dva volivca, v drugem celo le samo eden! Tudi kaže, da mnoge vertoglavce pamet srečuje, začenjajo misliti na božjo službo itd. Usmiljeni Bog gotovo šibe zastoj ne pošilja.

Veselice in kolera. Sredi veselic in koderncanja med kopališniki gradskimi (Grado) se je oglasila kolera pri nekem tujem gospodu. Govori se, da tudi pri družih, ki so ostali prikriti. Poznejši glasi to preklicujejo.

Iz Rima 7. avg. Ovdje, hvala Bogu, nije nikakove pošasti; a ni velike topline.

Devet podob, mojstersko izdelanih iz belega kamna za novi oltar v Štangi, je viditi pri umetniku g. Zajcu ob karloški cesti.

V Šent-Vidu poprašujejo, kako da so letos po veliki noči zastoj čakali na tisto procesijo k sv. Roku v Dravljje, ki je bila vsa druga leta?

Družbine bukvice za dekleta dekliške družbe in sploh za pobožne ženske. Spisal Jožef Rozman. Prišel je ravnokar na svitlo že enajsti natis teh prelepih in silno koristnih bukev, ki so res vredne, da bi našle prostor med knjigami vsake poštene Slovenke in da bi, kolikor je moč, vsak dan iz njih vsaka saj nekoliko brala, pa lepe pesmi pela. V ta namen naj bodo zlasti dekletam prav živo priporočene. V zalogi in na prodaj so pri g. Gerberji. — Cena v usnji z marmorno obrezo 1 gld. 30 kr. in z zlato obrezo 1 gld. 70 kr.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: U. F. 1 gld. — Neimen. dobrotnik 2 gld. — Neimenovan 5 gld. — A. M. D. G. za sveto leto 5 gld.

Za cerkev Jezusov. presv. Serca: Čast. g. A. Lesjak 2 gld. 56 kr. — A. M. D. G. za sv. leto 3 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Trebelnega 1 gld.

Za stolno cerkev v Sarajevem: A. M. D. G. za sv. leto 5 gld.

Za Marijanišče: A. M. D. G. za sv. leto 5 gld.

Za zidanje cerkve v Fojnici: Neimenovan 10 gld.

Za odkupovanje zamurčkov v Dahomeju v Afriki: Blg. g. Fr. Omejic 1 gld.

Za Vincencijevo družbo: Č. g. župn. Jakob Gruden 2 gld.

Pogovori z gg. dopisovalci.

B. G.: Pride prihodnjič; hvala! Tako tudi o družbi sa. Cir. in Metoda.